

200703229/1.

Datum uitspraak: 18 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/53476 en 07/10629 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 17 april 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 april 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 24 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

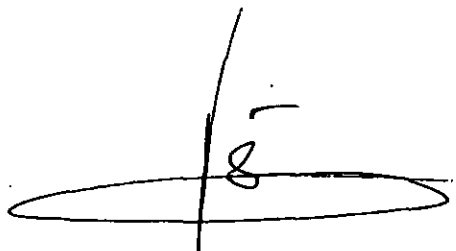
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2007

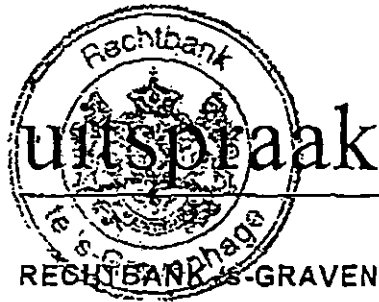
154

Verzonden: **18 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/53476 ONBDN/BE en Awb 07/10629 OBPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
IND dossiernummer 0201.31.8030,
eiser,
gemachtigde: mr. R.I.R. Denz, advocaat te Utrecht;

tegen

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,
voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage;
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. H.M. Pascha, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 31 januari 2002 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. De aanvraag is ingewilligd. Eiser werd een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw 2000, met ingang van 31 januari 2002, geldig tot 31 januari 2005.

Op 8 november 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Bij beroepschrift van 8 februari 2006 is beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beschikking op deze aanvraag. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle d.d. 17 maart 2006, is het beroep hiertegen gegrond verklaard.

Op 26 april 2006 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 30 mei 2006 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 4 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Hiertegen heeft eiser bij brief van 31 oktober 2006 beroep ingediend. Dit beroep is aangevuld bij brief van 30 november 2006. Bij brief van 1 november 2006 is bezwaar ingediend tegen het amv-gedeelte. Dit bezwaar is doorgezonden als zijnde een beroepschrift. Op 10 januari 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 3 april 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielrelaas van eiser komt op het volgende neer. Eiser komt uit Sierra Leone en behoort tot de Temne stam. Eisers vader was chieft en had problemen met andere mensen. Eiser hoorde dat zijn vader doodgeslagen is omdat hij de rebellen heeft geholpen. Eiser is zijn moeder en broer kwijtgeraakt in Sierra Leone vanwege de onveilige situatie. Eiser is op een gegeven moment door de rebellen meegenomen naar Kono en heeft als slaaf voor hen gewerkt. Zo moest hij, indien de rebellen een dorp gingen aanvallen, samen met anderen eerst het dorp gaan verkennen. Hij moest kijken waar de ECOMOG en andere militairen zich bevonden. Vervolgens ging eiser dit doorgeven aan de rebellen, zodat zij het dorp konden aanvallen. Ook moest eiser met anderen gaten graven in de wegen zodat de voertuigen van de ECOMOG of van de Kamajors niet over de weg konden rijden. Andere werkzaamheden waren onder andere naar diamanten zoeken. Eiser heeft een keer een diamant gestolen. Eiser vreest nu dat hij vermoord zal worden indien de rebellen eiser terugzien. Eiser heeft de diamant gebruikt om naar Nederland te vluchten. Eiser kan niet meer terug naar zijn dorp omdat hij bij de rebellen is geweest en mensen hem zullen herkennen. Eiser vertelde namelijk mensen die ook gevangen werden genomen en hem herkenden, dat hij vrijwillig bij de rebellen was.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de grond voor verlening van de vergunning – bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 – is komen te vervallen, hetgeen aanleiding is om de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Bij brief van 16 september 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de Voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het Kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleonese nationaliteit te beëindigen. Ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 bestonden er geen andere gronden als genoemd in artikel 29 Vw 2000 om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Hiertoe overweegt verweerder – samengevat – als volgt.

Verweerder volgt de stelling van eiser, dat er sprake is van opgewekt vertrouwen, niet. Ten aanzien van de stelling van eiser dat nimmer is overgegaan tot intrekking van de verleende verblijfsvergunning, merkt verweerder op dat eiser op de hoogte was dat zijn verblijfsvergunning van tijdelijke aard was. Daarbij staat dat de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid gepubliceerd is in de Staatscourant. De omstandigheid dat eiser op grond van zijn nationaliteit in het bezit is gesteld van de verblijfsvergunning impliceert volgens verweerder geenszins dat het asielrelaas geloofwaardig moet worden verklaard.

Het is niet aannemelijk dat eiser ter staving van zijn reisroute geen documenten dan wel indicatief bewijs kan overleggen, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen dienaangaande af te leggen. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van documenten die zijn reisverhaal onderbouwen niet aan hem is toe te rekenen. Met betrekking tot de stelling van eiser dat het in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur om eiser na vijf jaar het ontbreken van documenten tegen te werpen, merkt verweerder op dat deze stelling niet gevolgd kan worden, nu de gehele aanvraag ter beoordeling voorligt. Nu eiser geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag en

niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen wordt van eiser conform hoofdstuk C1/5.8 Vc 2000 een grotere inspanning verwacht om de noodzaak van de bescherming in de zin van het Verdrag aannemelijk te maken.

Ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas merkt verweerder het volgende op. Eiser wordt gevolgd in de door hem in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten ten aanzien van zijn verblijf bij de rebellen. Echter uit verklaringen van eiser is niet gebleken dat hij in de bijzondere negatieve aandacht stond van deze groepering, waardoor de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens niet objectief zijn onderbouwd. Veelmeer dient te worden aangenomen dat eiser het slachtoffer is geworden van de algehele situatie die op dat moment heerste in Sierra Leone. Aangezien het niet aannemelijk is dat eiser in de bijzondere negatieve aandacht stond van de rebellen, worden de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens niet geloofwaardig bevonden. Eiser baseert zijn vrees op vermoedens dat hij herkend zal worden door de burgers als rebel en dat de rebellen hem zullen vinden. Verweerder concludeert dat eiser het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiser kwam derhalve destijds niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a en b, Vw 2000.

Uit de verklaringen van eiser noch uit overige aanwijzingen bleek dat zijn vertrek uit het land van herkomst verband hield met zodanige traumatische ervaringen, dat van hem daarom in redelijkheid niet kon worden verwacht terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verweerder merkt op dat het beroep op het traumatabeleid faalt. Eiser heeft geen verklaringen afgelegd die vallen onder de limitatieve opsomming van gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven dat zijn vertrek uit het land van herkomst verband hield met zodanige traumatische ervaringen, dat van hem in redelijkheid niet kon worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst. Eiser komt evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning vanwege klemmende redenen van humanitaire aard.

Voorts bestaan er ook thans geen gronden, als genoemd in artikel 29 Vw 2000, om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Hiertoe overweegt verweerder als volgt. Uit diverse ambtsberichten inzake Sierra Leone blijkt dat een doorbraak in het vredesproces op gang is gekomen sinds mei 2001. Ex-rebellen hebben sinds de start van het ontwapeningsprogramma hun wapens ingeleverd en zijn gedemobiliseerd. Op 18 januari 2002 is de oorlog officieel beëindigd. Terugkeer van ex-rebellen in de samenleving vindt tevens plaats.

Eiser komt thans eveneens niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'. Gelet op het feit dat eiser, in afwijking van de thans nog vigerende paragraaf C2/7.2 Vc 2000, op de dag van geldigheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd meerderjarig was, komt eiser reeds hierom niet in aanmerking voor voornoemde verblijfsvergunning.

Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat er sprake is van opgewekt vertrouwen, aangezien de afhandeling van de aanvraag (tè) lang heeft geduurd en dat de indruk werd gegeven dat aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou worden verleend, als hij zijn aanvraag tijdig indiende. Dit opgewekte vertrouwen is verder versterkt doordat verweerder niet is overgegaan tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, doch heeft toegestaan dat de geldigheid van de tijdelijke verblijfsvergunning zou verlopen en eiser heeft aangemoedigd om vooral tijdig een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd aan te vragen. Verweerder leeft zijn eigen beleid niet na. Eiser verwijst

naar het Tussentijdse bericht vreemdelingencirculaire (TBV) 2002/45. Intrekking na een individuele beoordeling heeft ten aanzien van eiser nimmer plaatsgevonden, terwijl het beleid dit wel als eis stelt.

Met betrekking tot het beroep van eiser op het traumatabeleid, verwijst eiser wederom naar TBV 2002/45. Gelet hierop had eiser een verblijfsvergunning op grond van traumata moeten worden verleend, nu hij mishandeld is zowel fysiek als psychisch. Eiser voldoet aan twee voorwaarden van het traumatabeleid zoals neergelegd in TBV 2001/2.

Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat hem de mogelijkheid is ontnomen om te worden beoordeeld op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c Vw 2000. Eiser is niet op de hoogte gesteld van het voornemen dat zijn verblijfsvergunning ingetrokken zou worden. Voorts is eiser niet gehoord met betrekking tot het voornemen tot intrekking.

Met betrekking tot het beroep van eiser op het amv-beleid stelt eiser dat hij thans in aanmerking hiervoor moet komen, nu eiser reeds vijf jaar rechtmatig in Nederland verblijft en in de Nederlandse samenleving is ingeburgerd, en er geen contra-indicaties voorliggen tegen eiser. Eiser stelt dat hij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid, nu hij ten tijde van de asielaanvraag minderjarig was.

3. Overwegingen

In Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2003/34 is - voor zover van belang - gesteld dat in de Veegwet II is bepaald dat tegen een ambtshalve besluit omtrent een reguliere verblijfsvergunning, dat wordt genomen naar aanleiding van een asielaanvraag, het rechtsmiddel beroep open komt te staan in plaats van het rechtsmiddel bezwaar. Voorwaarde daarvoor is dat de vreemdeling in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze te geven over het voornemen om niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen. Met ingang van deze wetswijziging is de voornemenprocedure dus ook van toepassing op de ambtshalve toets. In de overgangsbepaling van de Veegwet II is bepaald dat dit geldt voor alle ambtshalve besluiten die worden genomen vanaf de datum van inwerkingtreding van deze wet. Dit TBV is in werking getreden per 1 september 2003.

De rechtbank leidt uit het vorenstaande af dat alle ambtshalve genomen besluiten die aan bovengenoemde voorwaarde voldoen processueel gezien onder asiel vallen.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of verweerder op goede gronden heeft geweigerd eiser in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat asielzoekers afkomstig uit dat land in het algemeen zonder meer als vluchteling kunnen worden aangemerkt. Beslissend is derhalve de individuele situatie van eiser, bezien in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst. In dat licht zal aannemelijk moeten worden dat er met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die de vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin rechtvaardigen.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;

- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...).

Artikel 31, eerste lid, Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

De beoordeling ten tijde van de verleende vergunning

Gelet op bestendige jurisprudentie behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn relaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister. Die beoordeling kan slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. De maatstaf daarbij is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, primair tot de verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen en niet zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van de minister.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn reisroute als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen concluderen dat het niet aannemelijk is dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen. De stelling van eiser dat het in strijd is met algemene beginselen van behoorlijk bestuur om eerst na vijf jaar eiser tegen te werpen dat hij geen documenten heeft overgelegd, wordt niet gevolgd. Immers, van belang is dat thans de hele asielaanvraag ter beoordeling ligt. Daarbij is van belang, zoals verweerder terecht stelt, dat bij de beoordeling of een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid moet worden verleend, in eerste instantie niet wordt gekeken of eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd. Het gaat hier in beginsel om de vraag of de asielzoeker behoort tot een categorie die in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op deze grond. Nu eiser ter staving van zijn aanvraag geen reispapieren, documenten of andere bescheiden kan overleggen en niet aannemelijk heeft weten te maken dat het ontbreken van documenten niet aan hem kan worden toegerekend, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een en ander afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas van eiser.

Eiser heeft in beroep betoogd dat – samengevat weergegeven – hij in de bijzondere aandacht staat van de rebellen, omdat hij onder andere diamanten van rebellen heeft gestolen. Hetgeen eiser heeft betoogd, biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich *niet in* redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij eiser niet volgt in zijn aan de geloofwaardig geachte feiten verbonden vermoedens dat hij in de bijzondere negatieve aandacht van de rebellen stond. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de bijzondere negatieve aandacht van deze groepering stond, noch dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat het betoog van eiser dat hij niet op de hoogte is gesteld van het feit dat zijn verblijfsvergunning is ingetrokken faalt, reeds omdat eiser, zoals verweerder terecht stelt in zijn besluit, reeds op de hoogte was dat zijn verblijfsvergunning van tijdelijke aard was. Bovendien is de afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid gepubliceerd in de Staatscourant zodat eiser hiervan op de hoogte kon zijn dat zijn verblijfsvergunning van tijdelijke aard was.

Eiser heeft voorts een beroep gedaan op het vertrouwensbeginsel. De rechtbank overweegt dienaangaande dat het beroep op het vertrouwensbeginsel eveneens faalt, nu verweerder, wat er van diens handelwijze overigens ook zij, geen aanleiding heeft gegeven voor de verwachtingen die eiser kennelijk heeft gekoesterd. Uit het feit dat verweerder een brief aan eiser heeft verzonden met de mededeling dat eisers verblijfsvergunning afloopt en hij tijdig een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan indienen, had eiser naar het oordeel van de rechtbank niet mogen afleiden dat hij ook in het bezit zou worden gesteld van voornoemde verblijfsvergunning, reeds omdat uit voornoemde brief niet blijkt dat een toezegging is gedaan.

Eiser heeft aangevoerd dat hij op grond van het traumabeleid in het bezit zou moeten worden gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw 2000. De rechtbank overweegt hieromtrent dat verweerder zich, blijkens de in het bestreden besluit ingelaste voornemen, de door eiser gestelde gebeurtenissen aannemelijk heeft geacht, doch dat de ongeloofwaardigheid slechts gelegen is in de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens. In dit geval dient ingevolge paragraaf C1/3.2.1. Vc 2000 een inhoudelijke

toetsing van de naar voren gebrachte geloofwaardige feiten aan het beleid inzake artikel 29, eerste lid onder c, Vw 2000 plaats te vinden. Nu de gebeurtenissen niet zijn te scharen onder één van de limitatief in het traumabeleid opgesomde traumatische ervaringen, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het traumabeleid. Het beroep op TBV 2002/45 en TBV 2001/2 faalt derhalve.

Het beroep van eiser op het zogenoemde amv-beleid kan naar het oordeel van de rechtbank eveneens niet slagen om de navolgende redenen. Uitgangspunten van het amv-beleid welke neergelegd is in paragraaf C2/7.3.1 Vc 2000, is dat de verblijfsvergunning op grond van dit beleid alleen kan worden verleend ambtshalve in het kader van een asielprocedure, nadat is geconstateerd dat de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd of onbepaalde tijd wordt afgewezen of ingetrokken. Nu eiser destijds in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, komt eiser reeds hierom niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid. Het beroep van eiser hierop faalt derhalve.

De beoordeling van de huidige situatie

Verweerder mocht thans concluderen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, nu uit diverse ambtsberichten inzake Sierra Leone blijkt dat een doorbraak in het vredesproces is gekomen sinds 2 mei 2001 en dat vele ex-rebellen sinds de start van het ontwapeningsprogramma hun wapens hebben ingeleverd en zijn gedemobiliseerd. Voorts blijkt uit de voornoemde ambtsberichten dat de oorlog op 18 januari 2002 officieel is beëindigd en dat geen aanwijzingen zijn dat het leger en de politie ernstige mensenrechtenschendingen hebben gepleegd. Eveneens blijkt dat terugkeer in de samenleving van ex-rebellen en degenen die met hen verbonden waren, plaatsvindt. Gelet hierop mocht verweerder concluderen dat eiser ook thans niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw 2000.

Verweerder heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen vluchteling is.

Eiser heeft, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk gemaakt dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Niet is gebleken van zodanig klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verlangd kan worden dat eiser terugkeert naar het land van herkomst.

Met betrekking tot het beroep van eiser op het amv-beleid overweegt de rechtbank dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier op grond van het amv-beleid, nu eiser niet (meer) voldoet aan de voorwaarden om als minderjarige te kunnen worden toegelaten, omdat hij op het moment dat hij niet langer in het bezit was van de aan hem verleende verblijfsvergunning, meerderjarig was.

Zaaknummer: Awb 06/53476 ONBDN/BE en Awb 07/10629 OBPTDN/BE

blad 8

Voor zover eiser van oordeel is dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van de discretionaire bevoegdheid van verweerder, kan eiser hiervoor een reguliere aanvraag indienen.

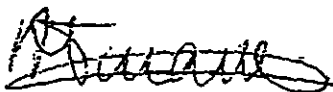
Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van mr. A. Akfiden - Turan als griffier in het openbaar uitgesproken op 17 APR 2007

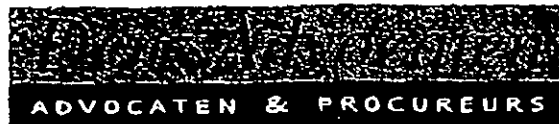
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

17 APR 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

Advocaten
Mr R.I.R. Denz

Juridisch medewerker
Mr H. Lois

Bureaumedewerker
C.T.W. van Dijk

Kantoor
Balijelaan 46
3521 GV Utrecht

Postbus 5083
3502 JB Utrecht

Telefoon: (030) 2888 666
Fax: (030) 288 66 10

E-mail: rrdenz@iscali.nl

Afdeling Bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2825-C	
- 8 MEI 2007	
ZAKENR.	3229
AAN:	VI
BEHANDELD: OD:	PAR:

Per fax 070-3651380

Datum:

Betreft:

IND nr.: 0201.31.8030

Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Almelo

d.d. 17 april 2007

Hoger Beroep

Geeft eerbiedig te kennen,

_____ geboren op _____ van Sierra Leone nationaliteit, verblijvende te Amsterdam, te dezer zake domicilie kiezende te 3521 GV Utrecht aan de Balijelaan 46 (Postbus 5083, 3502 JB Utrecht) ten kantore van mr. Denz, advocaat en procureur die hierbij verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;

Machtiging

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende mr. Denz, advocaat en procureur te 3521 GV Utrecht aan de Balijelaan 46, door verblijvende te Amsterdam, bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van Rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Almelo d.d. 17 april 2007 (bijlage 1).

hierna aangeduid als appellant, kan zich niet verenigen met voormelde uitspraak noch met de gronden waarop zij is gestoeld en wel op grond van de hierna volgende overwegingen:

opdrachtgever
advocaat

2-2007-ASIEL Sierra Leone Karima G. Boesj. Beroep 27-04-2007.doc

Grief I:

De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverweging 3:

"Immers, van belang is dat thans de hele asielaanvraag ter beoordeling ligt. Daarbij is van belang, zoals verweerder terecht stelt, dat bij de beoordeling of een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid moet worden verleend in eerste instantie niet wordt gekeken of eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd. Het gaat hier in beginsel om de vraag of de asielzoeker behoort tot een categorie die in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op deze grond. Nu eiser ter staving van zijn aanvraag geen reispapieren, documenten of andere bescheiden kan overleggen en niet aannemelijk heeft weten te maken dat het ontbreken van documenten niet aan hem kan worden toegerekend, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat een en ander afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas van eiser."

Toelichting

De rechtbank geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te overwegen dat de Staatssecretaris van Justitie terecht ten tijde van de vergunningverlening niet heeft gekeken naar het ontbreken van reisdocumenten. Immers reeds bij de eerste aanvraag dient de Staatssecretaris van Justitie al te toetsen of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid onder a, b of c van de Vw 2000. Om te kunnen vaststellen of verweerder bij de eerste aanvraag in aanmerking kwam voor vergunningverlening op grond van artikel 29, eerste lid onder a, b of c, had de Staatssecretaris van Justitie toen al in de besluitvorming het ontbreken van de reisdocumenten dienen te betrekken. De volgorde van gronden voor vergunningverlening in artikel 29 Vw, eerste lid, is immers dwingend.

Afgezien van het hiervoor overwogene wenst appellant het volgende op te merken. Ten tijde van de vergunningverlening aan appellant op grond van artikel 29 Vw, eerste lid, onder d werd door de Staatssecretaris kennelijk niet getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van appellant en vormde het ontbreken van reis- en identiteitspapieren geen probleem om tot vergunningverlening over te gaan. Nu het ontbreken van voornoemde papieren reeds bij de vergunningverlening op de d grond werd getoetst, geeft de rechtbank blijk van een onjuiste rechtsopvatting dat nu eerst een volledige toetsing van het asielrelaas voorligt. Om voornoemde redenen kan de hier bestreden uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 17 april 2007 niet in stand blijven.

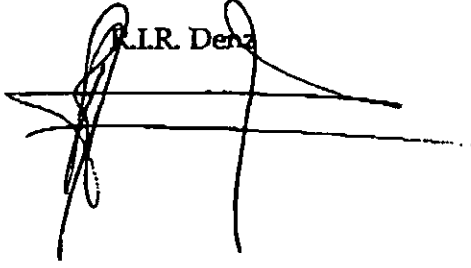
Om alle genoemde redenen:

- 1 Ware de uitspraak van Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo van 17 april 2007 te vernietigen;
- 2 Ware de litigieuze beschikking d.d. 4 oktober 2006 te vernietigen;
- 3 Ware te bepalen dat de Staatssecretaris van Justitie de proceskosten in beide instanties dient te vergoeden
- 4 Ware de Staatssecretaris van Justitie op te dragen een nieuwe beslissing te nemen.

Hoogachtend,

R.L.R. Denz

A large, stylized handwritten signature in black ink, written over the printed name 'R.L.R. Denz'.